

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA PODKARPACKIEGO

Rzeszów, dnia 6 czerwca 2025 r.

Poz. 2541

WYROK NR II SA/RZ 49/25 WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W RZESZOWIE

z dnia 3 kwietnia 2025 r.

Sentencja

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Rzeszowie w składzie następującym: Przewodniczący SNSA Jerzy Solarski Sędziowie WSA Elżbieta Mazur-Selwa NSA Stanisław Śliwa /spr./ Protokolant starszy specjalista Anna Mazurek-Ferenc po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 kwietnia 2025 r. sprawy ze skargi Prokuratora Rejonowego w Rzeszowie na uchwałę Rady Gminy Lubenia z dnia 21 maja 2024 r. nr II/10/2024 w przedmiocie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Lubenia za udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach lub ćwiczeniach I. stwierdza nieważność § 1 pkt 1 i pkt 2 zaskarżonej uchwały; II. oddala skargę w pozostałej części.

Uzasadnienie

Uchwałą z 21 maja 2024 r. Nr 11/10/2024 w sprawie ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Lubenia biorących udział w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach lub ćwiczeniach Rada Gminy Lubenia ustaliła wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej z terenu Gminy Lubenia, powołując w podstawie prawnej art. 18 ust. 2 pkt 15, art. 40 ust. 1 ustawy z 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 609), zwanej dalej "u.s.g." oraz art. 15 ust. 1, 1a i 2 ustawy z 17 grudnia 2021 r. o ochotniczych strażach pożarnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 233), określanej w dalszej części jako "u.o.s.p.". Skargę na powyższą uchwałę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie wniósł Prokurator Rejonowy w Rzeszowie, zarzucając, że została wydana z istotnym naruszeniem prawa tj. art. 15 ust. 1 i 2 u.o.s.p. w zw. z art. 7 i art. 94 Konstytucji RP poprzez określenie w § 1 wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej z terenu Gminy Lubenia za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniach ratowniczych, akcji ratowniczej, za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniach pożarniczych, ćwiczeniach pożarniczych oraz w zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki OSP innej niż działania ratownicze, za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu podstawowym dla kandydata na strażaka ratownika, podczas gdy przepisy ustawy uprawniały Radę Gminy Lubenia do ustalenia wysokości ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika ochotniczej straży pożarnej za każdą rozpoczętą godzinę uczestnictwa w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu naliczaną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę uczestnictwa w szkoleniu, w konsekwencji czego zaskarżona uchwała jest sprzeczna z zakresem regulacji przekazanej Radzie na podstawie ustawy kompetencyjnej. Prokurator wniósł o stwierdzenie nieważności uchwały w całości. Jego zdaniem, przyjęte na gruncie § 1 zaskarżonej uchwały sformułowania - "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniach ratowniczych, akcji ratowniczej", "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniach pożarniczych, ćwiczeniach pożarniczych oraz w zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki OSP innej niż działania ratownicze", a także "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu podstawowym dla kandydata na strażaka ratownika" stanowią modyfikację treści przepisu art. 15 ust. 2 u.o.s.p. Zaskarżony § 1 uchwały odmiennie bowiem reguluje sposób

naliczania ekwiwalentu (w punktach 1 i 2) nie zawierając zapisu, że naliczenie powinno być "za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny", jak stanowi ustawa. Prokurator podkreślił, że każdy z punktów § 1 uchwały zawiera pojęcie "udziału" - nieznane ustawie - w ten sposób modyfikując sposób naliczenia ekwiwalentu. Istotnym jest, że przepis ustawy kompetencyjnej posługuje się pojęciem "uczestniczenie", a nie pojęciem "udział". Uczestniczenie bowiem oznacza nie jakikolwiek udział (a zatem również bierny), lecz branie w czymś czynnego udziału, współdziałanie w jakiejś akcji. Uczestnictwo w działaniu ratowniczym lub akcji ratowniczej wiąże się z bezpośrednim wykonywaniem czynności ratowniczych, natomiast udział nie musi być zawężony do działania bezpośredniego, może on obejmować również czynności pomocnicze, czy nadzorcze. Prokurator zauważył, że uchwalając akt prawa miejscowego w oparciu o normę ustawową, organ stanowiący musi ściśle uwzględniać wytyczne zawarte w upoważnieniu ustawowym, a normy kompetencyjne winny być odczytywane w sposób literalny. W ocenie Prokuratora, kompetencją Rady, działającej w oparciu o wskazaną delegację ustawową, jest tylko ustalenie wysokości ekwiwalentu, poprzez wskazanie jego stawki godzinowej (kwoty), nie zaś wprowadzanie uregulowań, które wpływają na proces ustalania ich wysokości. To ustawa bowiem określa sposób obliczania należnego ekwiwalentu, wiążąc jednoznacznie rozpoczęcie jego naliczania ze zgłoszeniem wyjazdu z jednostki straży pożarnej. W odpowiedzi na skargę Wójta Gminy Lubenia, działający imieniem Rady Gminy Lubenia, wskazał, że pozostawia do uznania Sądu rozstrzygnięcie w sprawie. Podniósł, że skarżona uchwała przeszła pozytywną weryfikację organu nadzoru i została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego, ogłoszonym w dniu 10 czerwca 2024 roku pod poz. 2731. Wójt podkreślił też, że faktyczna wypłata ekwiwalentu dla strażaków ochotniczych straży pożarnych z siedzibą na terenie gminy Lubenia odbywa się zgodnie z wymogami ustawy o ochotniczych strażach pożarnych, przy uwzględnieniu stawek określonych przez Radę w skarżonej uchwale, w oparciu o system wspierania decyzji Państwowej Straży Pożarnej, który ewidencjonuje działania ratownicze, w których udział biorą jednostki OSP. Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje: Formy działania administracji publicznej określa art. 3 § 2 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.), zwanej dalej "P.p.s.a". Jedną z nich, w myśl pkt 5 powyższego unormowania jest akt prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego. Tak jak inne poddane kontroli sądowej akty badany jest on pod kątem zgodności z prawem, do czego zobowiązuje art. 1 § 2 ustawy z 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 1267). Przy czym, nie każda sprzeczność z prawem skutkuje koniecznością eliminacji aktu prawa miejscowego z obrotu prawnego. Należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 91 ust. 1 i ust. 4 u.s.g. W świetle pierwszego z powołanych przepisów, uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Natomiast, druga regulacja stanowi, że w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ograniczając się do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. W związku z powyższym, tylko istotne naruszenie prawa zobowiązuje sąd do uwzględnienia skargi i stwierdzenia nieważności kwestionowanej uchwały na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. Przyjmuje się, że jest to naruszenie przepisów wyznaczających kompetencję do podejmowania uchwał, podstawy prawnej podejmowania uchwał, przepisów prawa ustrojowego, przepisów prawa materialnego - przez wadliwą ich wykładnię - oraz przepisów regulujących procedurę podejmowania uchwał [np. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA) z 24.01.2025 r. III OSK 6510/21]. Brak tego rodzaju uchybień skutkuje koniecznością oddalenia skargi w oparciu na art. 151 P.p.s.a. Ze skargą niniejszą wystąpił Prokurator, który był do tego legitymowany, a to na mocy art. 8 § 1 i art. 50 § 1 P.p.s.a. oraz art. 70 ustawy z 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. z 2024 r. poz. 390 ze zm.). Pierwszy z tych przepisów uprawnia prokuratora do wzięcia udziału w każdym toczącym się postępowaniu, a także wniesienia skargi, jeżeli według jego oceny wymagają tego ochrona praworządności lub praw człowieka i obywatela. W takim przypadku przysługują mu prawa strony. Również art. 50 § 1 P.p.s.a., wymienia wprost prokuratora jako uprawnionego do wniesienia skargi. Zgodnie z kolei z art. 70 ustawy Prawo o prokuraturze, jeżeli uchwała lub zarządzenie organu samorządu terytorialnego są niezgodne z prawem, prokurator zwraca się do organu, który je wydał, o ich zmianę lub uchylenie albo kieruje wnioskiem o ich uchylenie do właściwego organu nadzoru; w przypadku uchwały lub zarządzenia organu samorządu terytorialnego prokurator może także wystąpić o stwierdzenie ich nieważności do sądu administracyjnego. Skarżona uchwała podjęta została na podstawie art. 15 ust. 1, ust. 1a i ust. 2 u.o.s.p. Brzmienie tych regulacji jest następujące: - strażak ratownik OSP, który uczestniczył w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu lub ćwiczeniu, otrzymuje, niezależnie od otrzymywanego wynagrodzenia, ekwiwalent pieniężny (ust. 1), - ekwiwalent pieniężny otrzymują również: kandydat na strażaka ratownika OSP, o którym mowa w art. 9 ust. 2 pkt 1, strażak ratownik OSP, który brał udział w działaniach, o których mowa w art. 3 pkt 7 - stosownie do posiadanych przez gminę środków finansowych

(ust. 1a), - wysokość ekwiwalentu pieniężnego ustala, nie rzadziej niż raz na 2 lata, właściwa rada gminy w drodze uchwały. Wysokość ekwiwalentu pieniężnego nie może przekraczać 1/175 przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego brutto, ogłoszonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2023 r. poz. 1251, 1429 i 1672) przed dniem ustalenia ekwiwalentu pieniężnego. Ekwiwalent pieniężny nalicza się za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny, a w przypadku kandydata na strażaka ratownika OSP - za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia. Ekwiwalent pieniężny jest wypłacany z budżetu właściwej gminy. Rada Gminy Lubenia w skarżonej uchwale ustaliła w § 1 wysokość ekwiwalentu pieniężnego dla strażaka ratownika Ochotniczej Straży Pożarnej z terenu Gminy Lubenia w następujący sposób: - za każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniach ratowniczych, akcji ratowniczej – 33,00 złote (pkt 1), - za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniach pożarniczych, ćwiczeniach pożarniczych oraz w zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki OSP innej niż działania ratownicze – 12,00 złote (pkt 2), - za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniu podstawowym dla kandydata na strażaka ratownika – 3,00 złote (pkt 3). Gmina jest uprawniona do stanowienia aktów prawa miejscowego, obowiązujących na obszarze tej gminy, na podstawie upoważnień ustawowych, o czym stanowi art. 40 ust. 1 u.s.g. Czasami ustawodawca wprost wskazuje, że określona uchwała, która winna czy może zostać podjęta przez radę gminy to akt prawa miejscowego. Niejednokrotnie natomiast konieczne jest dokonanie analizy w tym zakresie. Objęta skargą uchwała skierowana została do strażaków ratowników Ochotniczych Straży Pożarnych z terenu Gminy Lubenia uczestniczących w działaniach ratowniczych, akcjach ratowniczych, szkoleniach lub ćwiczeniach, a zatem podmiotów zewnętrznych względem administracji gminnej. Przyznaje im określone uprawnienie tj. w zakresie ekwiwalentu pieniężnego za takie uczestnictwo. Adresaci tego uprawnienia wskazani zostali nie imiennie i mogą oni przedmiotowe uprawnienie uzyskać nie jednorazowo. Te cechy badanej uchwały wskazują na to, że stanowi ona akt prawa miejscowego. Aktem tego rodzaju jest bowiem akt normatywny zawierający normy postępowania o charakterze generalnym i abstrakcyjnym. W związku z powyższym, zgodnie z art. 94 Konstytucji RP, kwestionowana uchwała winna zostać podjęta na podstawie i w granicach upoważnienia zawartego w ustawie. Jak stanowi § 115 rozporządzenia w sprawie "Zasad techniki prawodawczej" - stosowany do aktów prawa miejscowego z mocy § 143 tego aktu - w rozporządzeniu zamieszcza się tylko przepisy regulujące sprawy przekazane do unormowania w przepisie upoważniającym (upoważnieniu ustawowym). Oznacza to, że organ stanowiący w sposób ścisły musi przestrzegać wytycznych wynikających z takiego upoważnienia. Jedną z naczelnych zasad prawa administracyjnego jest bowiem zakaz domniemania kompetencji, a odstępienie od niej jest bez wątpienia istotnym naruszeniem prawa przez organ. Prawodawca lokalny, realizując delegację ustawową, musi więc używać w podejmowanym akcie takich sformułowań, które będą w sposób pełny odzwierciedlały tę delegację, a unikać takich, które mogłyby wzbudzać wątpliwości interpretacyjne. W ocenie Prokuratora, a także i Sądu, podejmując kwestionowaną uchwałę Rada Gminy Lubenia nie zastosowała się do powyższych wymogów. W orzecznictwie sądowym, które zapadło w powyższym zakresie, zwraca się uwagę, że ustawodawca w treści art. 15 ust. 1 u.o.s.p. nie posłużył się terminem "udział", lecz terminem "uczestnictwo". Skorzystanie w uchwale z terminu innego niż ustawowy, dla określenia działania, które ten termin ustawowy definiuje rodzi niebezpieczeństwo, że przy realizacji prawa do ekwiwalentu, poprzez naliczenie jego wysokości, będzie mu nadawana treść inna od ustawowej, in concreto, że "udział w działaniu ratowniczym" nie będzie rozumiany, jako "uczestnictwo w działaniu ratowniczym" od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej. Powyższe może zaś prowadzić do sporów co do momentu, od którego nalicza się ekwiwalent, a tym samym do sporów co do jego wysokości. Art. 15 ust. 2 u.o.s.p. zastrzega bowiem *expressis verbis*, że wysokość ekwiwalentu nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej". Udział w działaniu za który należny jest ekwiwalent strażakowi nie musi być więc tym samym co uczestnictwo w takim działaniu od momentu zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej [tak np. wyrok NSA z 13.09.2023 r. III OSK 2588/22, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego (WSA) w Opolu z 26.09.2024 r. I SA/Op 612/24, wyroki WSA w Rzeszowie: z 22.11.2023 r. II SA/Rz 897/23, z 13.03.2025 r. II SA/Rz 14/25]. W orzecznictwie tym podnosi się też, że zasadniczo doprecyzowanie określonej kwestii na poziomie ustawowym powinno czynić zbędnym normowanie jej w uchwale organu jednostki samorządu terytorialnego. Nie oznacza to jednak, że w treści uchwały ustalającej wysokość ekwiwalentu nie mogą znaleźć się postanowienia powtarzające treść art. 15 ust. 1 i ust. 2 u.o.s.p., w zakresie w jakim precyzują, że ekwiwalent przysługuje za uczestnictwo w działaniach ratowniczych, za każdą rozpoczętą godzinę od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej

godziny. Realizacja konstytucyjnej zasady działania na podstawie i w granicach prawa nie oznacza bowiem restrykcyjnego zakazu powtórzeń przepisów ustawowych w aktach prawa miejscowego. Powtórzenie takie jest nieszkodliwym powieleniem przepisu ustawowego w akcie prawa miejscowego, nakierowanym na poprawę jego czytelności i komunikatywności (por. wyrok WSA w Krakowie z 7.01.2020 r. III SA/Kr 1125/19, wyrok WSA w Bydgoszczy z 17.12.2019r.). Sąd w składzie orzekającym podziela powyższe stanowisko. Jak już bowiem zauważono, organ jednostki samorządu terytorialnego wydając akt na podstawie upoważnienia ustawowego musi dokładnie przestrzegać jego zakresu. Powinien więc posługiwać się takimi pojęciami, które w jak najpełniejszy sposób będą oddawać treść tego upoważnienia. Wydany akt powinien zatem zawierać treść, która wolna będzie od wątpliwości interpretacyjnych. Wymóg ten w warunkach sprawy nie został spełniony, bowiem Rada Gminy Lubenia w zaskarżonej uchwale wskazała w § 1 pkt 1 i pkt 2, że ekwiwalent należy się za "każdą rozpoczętą godzinę udziału w działaniach ratowniczych, akcji ratowniczej", jak też "za każdą rozpoczętą godzinę udziału w szkoleniach pożarniczych, ćwiczeniach pożarniczych oraz w zabezpieczeniu obszaru chronionego właściwej jednostki OSP innej niż działania ratownicze" bez dookreślenia - jak to uczyniła ustawa - że ekwiwalent pieniężny ustala się w określonej wysokości "za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny". Przez brak takiego doprecyzowania Rada doprowadziła do możliwych wątpliwości co do wysokości przedmiotowego świadczenia. Ustawodawca wskazał bowiem wyraźnie na przedział czasu, za który przyznawany jest ekwiwalent, precyzując moment rozpoczęcia uczestnictwa w działaniu ratowniczym, akcji ratowniczej, szkoleniu czy też ćwiczeniu poprzez podanie, że ekwiwalent nalicza się "za każdą rozpoczętą godzinę liczoną od zgłoszenia wyjazdu z jednostki ochotniczej straży pożarnej lub gotowości do wyjazdu w celu realizowania zadań, o których mowa w art. 3 pkt 7, bez względu na liczbę wyjazdów w ciągu jednej godziny". Kwestionowane zapisy badanej uchwały rodzą więc niepewność co do zdarzenia, od którego nalicza się przedmiotowe świadczenie. Ta zaś jest niedopuszczalna w związku z wiążącym organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego wymogiem ścisłego przestrzegania upoważnienia do podjęcia określonego aktu. Użycie więc w uchwale w jej § 1 pkt 1 i pkt 2 sformułowania "za każdą rozpoczętą godzinę" bez precyzyjnego wskazania momentu, od którego uznaje się "rozpoczęcie godziny", stanowi istotne naruszenie delegacji ustawowej jako mogące rodzić wątpliwości interpretacyjne. Sąd zaznacza przy tym, że w jego ocenie, a wbrew twierdzeniom Prokuratora, samo użycie pojęcia "udział" zamiast ustawowego: "uczestnictwo" nie miało w sprawie znaczenia, bowiem są to w istocie synonimy. Prokurator zauważył, że uczestnictwo zawsze wiąże się z czynnym udziałem, zaś udział może być także bierny. Zdaniem Sądu, trudno wyobrazić sobie bierny udział strażaka w wymienionych w ustawie o ochotniczych strażach pożarnych aktywnościach. takich jak: działanie ratownicze, akcja ratownicza, szkolenie czy ćwiczenie. Przesądzającym dla rozstrzygnięcia był zaś brak pełnego zacytowania brzmienia stosownego przepisu ustawy, skutkujący niejasnością przyjętego zapisu. Zdaniem Sądu w powołanym wyżej wyroku NSA z 13 września 2023 r. (sygn. akt III OSK 2588/22), na który powołują się liczne orzeczenia wojewódzkich sądów administracyjnych, zwrócono przede wszystkim uwagę na dookreślenie momentu rozpoczęcia uczestnictwa we wskazanych przez ustawę o ochotniczych strażach pożarnych czynnościach, natomiast zauważona tam kwestia pojęć: "udział" i "uczestnictwo" miała wtórny charakter. Zgodne z prawem jest natomiast brzmienie § 1 pkt 3 badanej uchwały, który ustalając wysokość ekwiwalentu dla kandydata na strażaka ratownika powtarza treść ustawy o ochotniczych strażach pożarnych w tym zakresie. W ustawie tej, tak jak w kwestionowanej uchwale, mowa jest więc o tym, że przedmiotowy ekwiwalent przyznaje się "za każdą rozpoczętą godzinę szkolenia". Uchwała dodatkowo stanowi tylko, że jest to "godzina udziału w szkoleniu", jednak nie zmienia to istoty rozstrzyganej kwestii. Dla sposobu rozpoznania niniejszej sprawy znaczenia nie miał podniesiony w odpowiedzi na skargę fakt, że kwestionowana uchwała przeszła pozytywną weryfikację organu nadzoru i została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Województwa Podkarpackiego (w dniu 10 czerwca 2024 r. pod poz. 2731). W sytuacji bowiem, gdy uchwała została objęta skargą do sądu administracyjnego i sąd ten stwierdził, że jest ona dotknięta istotnym naruszeniem prawa, to zobowiązany jest do jej usunięcia z obrotu prawnego poprzez stwierdzenie jej nieważności. Okoliczność więc, że organ nadzoru nie wyeliminował określonej uchwały z obrotu prawnego nie jest w tym zakresie przeszkodą dla Sądu, który ma własne kompetencje w tym przedmiocie. Bez znaczenia była też podnoszona w odpowiedzi na skargę okoliczność, że faktyczna wypłata ekwiwalentu dla strażaków ochotniczych straży pożarnych z siedzibą na terenie Gminy Lubenia odbywa się zgodnie z wymogami ustawy o ochotniczych strażach pożarnych. Sąd kontrolując zaskarżoną uchwałę miał na względzie sposób jej sformułowania, który pozostawał w sprzeczności z zakresem ustawowego upoważnienia w tym przedmiocie, o czym była mowa wyżej. Zauważając zaś tę sprzeczność musiał wydać orzeczenie na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a., realizując w ten sposób własne kompetencje. Reasumując, niedotrzymanie zakresu ustawowego upoważnienia poprzez zmodyfikowanie treści przepisu prawnego oznacza przekroczenie kompetencji, co

należy zakwalifikować jako istotne naruszenie prawa skutkujące stwierdzeniem nieważności skarżonej uchwały w wymienionym wyżej zakresie tj. dotyczącym jej § 1 pkt 1 i pkt 2, co nastąpiło na podstawie art. 147 § 1 P.p.s.a. w zw. z art. 91 ust. 1 u.s.g. Natomiast jako, że za nietrafny uznano zarzut sprzeczności z prawem § 1 pkt 3 kwestionowanej uchwały, skargę w tym zakresie oddalono w oparciu na art. 151 P.p.s.a. Prawidłowość tego ostatniego unormowania musiała też skutkować oddaleniem skargi na przedmiotową uchwałę w części obejmującej pozostałe jej zapisy, które łączą się z jej wykonaniem i wejściem w życie.